

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-135/19 – 1

Υπόθεση C-135/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

20 Φεβρουαρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

19 Δεκεμβρίου 2018

Αναιρεσείουσα:

Pensionsversicherungsanstalt (αρμόδιος για τις συντάξεις ασφαλιστικός φορέας)

Αναιρεσίβλητη:

CW

[παραλειπόμενα]

Το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία), δικάζον κατ' αναίρεση κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών και διαφορών κοινωνικής ασφαλίσεως επί της εργατικής διαφοράς μεταξύ της ενάγουσας CW, [παραλειπόμενα] Γερμανία, [παραλειπόμενα] και του εναγομένου Pensionsversicherungsanstalt (αρμόδιου για τις συντάξεις ασφαλιστικού φορέα), 1021 Βιέννη, [παραλειπόμενα] με αντικείμενο επίδομα αποκατάστασης, εκδίδει, επί της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε ο εναγόμενος κατά της αποφάσεως την οποία εξέδωσε, στις 17 Ιανουαρίου 2018, [παραλειπόμενα] το Oberlandesgericht Linz (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο του Linz, Αυστρία), δικάζον σε δεύτερο βαθμό επί ασκηθείσας από τον εναγόμενο εφέσεως κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών και διαφορών κοινωνικής ασφαλίσεως, και με την οποία επικυρώθηκε η απόφαση που εξέδωσε, στις 29 Σεπτεμβρίου 2017, [παραλειπόμενα] το Landesgericht Salzburg (πρωτοδικείο του Salzburg,

Αυστρία), δικάζον κατά τη διαδικασία των εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων, την ακόλουθη [σελ. 2 του πρωτοτύπου]

διάταξη:

A. Υποβάλλονται στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα ερωτήματα προς έκδοση προδικαστικής απόφασης:

1. Πρέπει το αυστριακό επίδομα αποκατάστασης, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας, να θεωρηθεί

– ως παροχή ασθένειας σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού, ή

– ως παροχή αναπηρίας σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού, ή

– ως παροχή ανεργίας σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού;

2. Έχει ο κανονισμός (ΕΚ) 883/2004, ερμηνευόμενος υπό το πρίσμα του πρωτογενούς δικαίου, την έννοια ότι ένα κράτος μέλος, ως πρώην κράτος κατοικίας και κράτος απασχολήσεως, είναι υποχρεωμένο να καταβάλλει παροχές, όπως το αυστριακό επίδομα αποκατάστασης, σε πρόσωπο που κατοικεί σε άλλο κράτος μέλος, αν το εν λόγω πρόσωπο συμπλήρωσε το μεγαλύτερο μέρος των περιόδων ασφάλισης από τους κλάδους ασθένειας και συντάξεως ως μισθωτός εργαζόμενος στο έτερο αυτό κράτος μέλος (μετά τη μεταφορά της κατοικίας του σε αυτό το κράτος προ ετών) και από τότε δεν έχει λάβει παροχές από την ασφάλιση ασθένειας και συντάξεως του πρώην κράτους διαμονής και απασχολήσεώς του;

B [παραλειπόμενα] [σελ. 3 του πρωτοτύπου] [αναστολή της διαδικασίας]

Σκεπτικό:

I. Τα πραγματικά περιστατικά

Η CW (στο εξής: ενάγουσα), Αυστριακή υπήκοος που γεννήθηκε στις 28 Οκτωβρίου 1965, έλαβε εκπαίδευση ως υπάλληλος γραφείου και εργάστηκε στην Αυστρία μέχρι το 1990. Περίπου το 1990, εγκαταστάθηκε στη Γερμανία λόγω του γάμου της με Γερμανό υπήκοο, όπου έκτοτε κατοικεί. Μετά τη μετεγκατάστασή της εργάστηκε αποκλειστικά στη Γερμανία, τελευταία ως υπάλληλος γραφείου το 2013. Έχει συμπληρώσει 59 μήνες ασφάλισης στην Αυστρία (27 μήνες εισφορών και 32 μήνες πλασματικώς αναγνωρισθείσας εργασίας) και 235 μήνες ασφάλισης στη Γερμανία. Από τα τέλη του 1990 έπαυσε να υπάγεται στο

αυστριακό σύστημα υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισεως και από τότε δεν έχει λάβει παροχές από την Αυστρία.

Στο πλαίσιο της δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του Ανώτατου Δικαστηρίου, το επίμαχο ζήτημα είναι αν το αυστριακό επίδομα αποκατάστασης μπορεί να εξάγεται στη Γερμανία προς όφελος της ενάγουσας.

II. Οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

1. Ο κανονισμός (ΕΚ) 883/2004 εφαρμόζεται σε παροχές ασθένειας (άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α'), παροχές αναπηρίας (άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ') και παροχές ανεργίας (άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο η').
2. Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο α', το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή ή μη μισθωτή δραστηριότητα σε κράτος μέλος υπάγεται στη νομοθεσία του εν λόγω κράτους μέλους. **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]**
3. Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', του κανονισμού, η νομοθεσία του κράτους μέλους κατοικίας εφαρμόζεται επικουρικώς αν το πρόσωπο δεν ασκεί δραστηριότητα.

III. Η εθνική νομοθεσία

1. Με τον Sozialrechts-Änderungsgesetz 2012 [νόμο του 2012 περί τροποποίησης της κοινωνικοασφαλιστικής νομοθεσίας, που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Ομοσπονδιακής Νομοθεσίας (BGBl) I 2013/3], ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2014, καταργήθηκε η «προσωρινή σύνταξη αναπηρίας» για τους ασφαλισμένους που γεννήθηκαν μετά την 31η Δεκεμβρίου 1963. Η παροχή αυτή αποσκοπούσε να καλύψει περιπτώσεις προσωρινής αναπηρίας. Από την 1η Ιανουαρίου 2014, η σύνταξη αναπηρίας περιορίζεται κατ' ουσίαν σε πρόσωπα που δεν μπορούν να συμμετέχουν πλέον στην αγορά εργασίας, κυρίως διότι η αναπηρία τους αναμένεται να είναι μόνιμη.
2. Από την 1η Ιανουαρίου 2014 θεσπίστηκαν νέες παροχές για τις περιπτώσεις προσωρινής αναπηρίας, που αντικατέστησαν την προσωρινή σύνταξη αναπηρίας, συγκεκριμένα το επίδομα αποκατάστασης και το επίδομα επαναπροσαρμογής. Κατά το άρθρο 39b του Arbeitslosenversicherungsgesetz (νόμου περί ασφάλισεως ανεργίας, στο εξής: AIVG), το επίδομα επαναπροσαρμογής καταβάλλεται στον ασφαλισμένο από την Arbeitsmarktservice (δημόσια υπηρεσία απασχόλησης) κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής του αποκατάστασης· κατά το άρθρο 143a του Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (γενικού νόμου περί κοινωνικής ασφάλισεως, στο εξής: ASVG), το επίδομα αποκατάστασης χορηγείται από τον αρμόδιο φορέα ασφάλισεως ασθενείας κατά τη διάρκεια της ιατρικής αποκατάστασης. Οι δικαιούχοι του επιδόματος αποκατάστασης υπόκεινται στην υποχρέωση μερικής ασφάλισεως στο σύστημα ασφάλισεως ασθενείας (άρθρο 8, παράγραφος 1, σημείο 1, στοιχείο d, του ASVG).

3. Η προτεραιότητα της αποκατάστασης της ικανότητας προς εργασία πριν τη χορήγηση συνταξιοδοτικών παροχών διασφαλίζεται επίσης διαδικαστικά από το γεγονός ότι η αίτηση για χορήγηση συντάξεως λόγω επελεύσεως του ασφαλιστικού κινδύνου της περιορισμένης ικανότητας προς εργασία πρέπει να ερμηνεύεται πρώτα ως αίτηση για χορήγηση παροχών αποκατάστασης, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται [σελ. 5 του πρωτοτύπου] το επίδομα αποκατάστασης (άρθρο 361, παράγραφος 1, του ASVG). Δεν προβλέπεται η δυνατότητα για τον ασφαλισμένο να υποβάλει ξεχωριστή αίτηση για τη χορήγηση επιδόματος αποκατάστασης.

4. Το άρθρο 143a του ASVG («Επίδομα αποκατάστασης»), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο για την παρούσα υπόθεση χρόνο, ορίζει μεταξύ άλλων τα ακόλουθα:

«(1) Τα πρόσωπα που, κατόπιν αιτήσεώς τους, κρίθηκε ότι πληρούν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις [...] [για το επίδομα αποκατάστασης] [...], έχουν δικαίωμα προς λήψη του εν λόγω επιδόματος καθ' όλη τη διάρκεια της προσωρινής αναπηρίας (ανικανότητας προς εργασία) από τη σχετική ημερομηνία. Ο φορέας ασφαλίσεως ασθενείας οφείλει να ελέγχει στο πλαίσιο του case management αν εξακολουθεί να υφίσταται προσωρινή αναπηρία (ανικανότητα προς εργασία) οσάκις παρίσταται ανάγκη, σε κάθε περίπτωση όμως μετά την παρέλευση ενός έτους από τη χορήγηση επιδόματος αποκατάστασης, κατόπιν της τελευταίας αξιολόγησης που υπέβαλε το Kompetenzzentrum Begutachtung (αρμόδιο κέντρο αξιολογήσεων) [...] Η διατήρηση ή η ανάκληση του επιδόματος αποκατάστασης καθορίζεται κατόπιν αποφάσεως του φορέα ασφαλίσεως συντάξεων.

(2) Το επίδομα αποκατάστασης καταβάλλεται βάσει του ύψους του επιδόματος ασθενείας [...] και, μετά την 43η ημέρα, βάσει του αυξημένου επιδόματος ασθενείας [...], που θα οφειλόταν με βάση την τελευταία [περίοδο απασχολήσεως που συνεπάγεται] υποχρεωτική ασφάλιση στο σύστημα ασφαλίσεως ασθενείας [...]

5. Το άρθρο 143b του ASVG («Case Management») ορίζει μεταξύ άλλων τα εξής:

«Οι φορείς ασφαλίσεως ασθενείας οφείλουν να παρέχουν πλήρη υποστήριξη [...] [στους δικαιούχους επιδόματος αποκατάστασης] [...], προκειμένου να διασφαλίζουν μια διαδικασία περιθάλψεως σύμφωνη με την πρόοδο της ιατρικής επιστήμης για το μεταβατικό διάστημα από την ιατρική περίθαλψη στην αποκατάσταση της ικανότητας προς εργασία και να μεριμνούν ώστε οι αναγκαίες ενέργειες στο πλαίσιο της θεραπείας να πραγματοποιούνται με τον βέλτιστο δυνατό τρόπο. Στο πλαίσιο αυτό, τόσο κατά τη διάρκεια της θεραπευτικής περιθάλψεως όσο και κατά τη διάρκεια της αποκατάστασης για την ανάκτηση της ικανότητας προς εργασία, πρέπει να παρέχεται υποστήριξη στον ασφαλισμένο για τον συντονισμό των περαιτέρω ενεργειών και να παρακολουθείται η πορεία του μέσω της κατάρτισης ενός ατομικού προγράμματος περιθάλψεως, κατόπιν σχετικής αξιολόγησης αναγκών, και μέσω της εφαρμογής του από τους εκάστοτε

παρόχους υπηρεσιών. Στο πλαίσιο του case [σελ. 6 του πρωτοτύπου] management πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ότι οι ασφαλισμένοι υποβάλλονται σε περιοδικές αξιολογήσεις στο αρμόδιο κέντρο [...]»

IV. Αιτήματα και ισχυρισμοί των διαδίκων

1. Στις 18 Ιουνίου 2015, η ενάγουσα ζήτησε να της χορηγηθεί σύνταξη αναπηρίας ή, επικουρικός, ιατρικά μέτρα αποκατάστασης καθώς και επίδομα αποκατάστασης από την ασφάλιση ασθενείας ή, επικουρικός, μέτρα επαγγελματικής αποκατάστασης. Η ενάγουσα ισχυρίστηκε ότι ήταν ανίκανη προς εργασία. Υποστήριξε ότι είχε στενή σχέση με την Αυστρία καθώς ήταν Αυστριακή υπήκοος και είχε συμπληρώσει μήνες ασφαλίσεως στην Αυστρία για τους οποίους μπορούσε να αναμένει την αντίστοιχη αντιπαροχή. Επίσημανε, επίσης, ότι ζούσε κοντά στην Αυστρία και είχε καλή επικοινωνία με τους γονείς της και τα δύο αδέρφια της που ζούσαν στην Αυστρία.

2. Ο εναγόμενος αρμόδιος για τις συντάξεις ασφαλιστικός φορέας αμφισβήτησε την ύπαρξη αναπηρίας και –σε περίπτωση που υφίστατο προσωρινή αναπηρία– την υποχρέωση να καταβάλει το επίδομα αποκατάστασης στην ενάγουσα που κατοικεί στη Γερμανία. Κατά την άποψή του, το επίδομα αποκατάστασης αποτελούσε παροχή ασθενείας σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης. Η εξαγωγή του θα οδηγούσε σε μη ενδεδειγμένες λύσεις. Η συμπλήρωση λίγων μηνών ασφαλίσεως στην Αυστρία θα οδηγούσε σε δυσανάλογα υψηλές παροχές, λόγω ελλείψεως ενός συντελεστή μείωσης βάσει των αντίστοιχων περιόδων ασφαλίσεως που έχουν συμπληρωθεί στα διάφορα κράτη μέλη. Κατά την έννοια των εθνικών διατάξεων για το επίδομα αποκατάστασης, ο αρμόδιος για τις συντάξεις ασφαλιστικός φορέας δεν μπορούσε να παρέχει μέτρα ιατρικής αποκατάστασης στο εξωτερικό. Η ενάγουσα δεν είχε στενή σχέση με το αυστριακό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως.

V. Ιστορικό της διαδικασίας [σελ. 7 του πρωτοτύπου]

1. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο (περιφερειακό δικαστήριο του Salzburg, δικάζον κατά τη διαδικασία των εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων) απέρριψε το αίτημα της αγωγής για χορήγηση συντάξεως αναπηρίας. Διαπίστωσε ότι, από τις 18 Ιουνίου 2015, υπήρχε προσωρινή αναπηρία που αναμενόταν ότι θα διαρκέσει για τουλάχιστον έξι μήνες και ότι από εκείνο το χρονικό σημείο υφίστατο δικαίωμα σε μέτρα ιατρικής αποκατάστασης. Τα μέτρα επαγγελματικής αποκατάστασης κρίθηκαν ακατάλληλα. Από εκείνο το χρονικό σημείο, η ενάγουσα δικαιούνταν για όλη τη διάρκεια της προσωρινής της αναπηρίας επίδομα αποκατάστασης από την ασφάλιση ασθενείας στο προβλεπόμενο από τον νόμο μέτρο.

2. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο του Linz, δικάζον σε δεύτερο βαθμό κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών και διαφορών κοινωνικής ασφαλίσεως) απέρριψε την έφεση που άσκησε μόνο ο

αρμόδιος για τις συντάξεις ασφαλιστικό φορέας, η οποία αφορούσε τη χορήγηση του επιδόματος αποκατάστασης.

3. Κατά της ανωτέρω απόφασεως ο αρμόδιος για τις συντάξεις ασφαλιστικός φορέας άσκησε αναίρεση ενώπιον του Oberster Gerichtshof (Ανώτατου Δικαστηρίου). Με αυτή, ζητεί να απορριφθούν στο σύνολό τους τα αγωγικά αιτήματα. Με το απαντητικό στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης υπόμνημά της, η ενάγουσα ζητεί την απόρριψη της αναιρέσεως.

VI. Σκεπτικό για την υποβολή των προδικαστικών ερωτημάτων

1. Η ενάγουσα εργάστηκε στη Γερμανία από το 1990 έως το 2013. Μετά τη μετεγκατάστασή της στη Γερμανία έπαυσε να υπάγεται στο αυστριακό σύστημα ασφαλίσεως ασθενείας ή συντάξεως. Στην Αυστρία δεν έλαβε καμία παροχή από την ασφάλιση ασθενείας ή συντάξεως (για παράδειγμα προσωρινή σύνταξη αναπηρίας ή επίδομα ασθενείας).

2. Σύμφωνα με τα κριτήρια που έχουν αναπτυχθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη διάκριση [σελ. 8 του πρωτοτύπου] μεταξύ των παροχών ασθενείας και των παροχών αναπηρίας (απόφαση της 21ης Ιουλίου 2011, C-503/09, Stewart, ECLI:EU:2011:500, σκέψεις 37 επ.· βλ. επίσης απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 1980, 69/79, Jordens-Vosters, ECLI:EU:C:1980:7), η κρατούσα άποψη στην Αυστρία κατατάσσει το επίδομα αποκατάστασης στις παροχές ασθενείας [άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 883/2004], δεδομένου ότι δεν καλύπτει τον κίνδυνο ανικανότητας προς εργασία, όταν είναι πιθανόν η ανικανότητα αυτή να είναι μακροχρόνια ή μόνιμη. Το επίδομα αποκατάστασης είναι άμεσα συνδεδεμένο με τα μέτρα ενεργοποίησης της ιατρικής αποκατάστασης. Σκοπός του επιδόματος είναι να αντισταθμίσει την απώλεια του εισοδήματος που οφείλεται στην ασθένεια για την περίοδο κατά την οποία ο δικαιούχος πρέπει να υποβληθεί στα μέτρα ιατρικής αποκατάστασης. Ο υπολογισμός του βασίζεται στον υπολογισμό του επιδόματος ασθενείας.

3. Αν το αυστριακό επίδομα αποκατάστασης συνιστά παροχή ασθενείας σε χρήμα σύμφωνα το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε', του εν λόγω κανονισμού, το κράτος κατοικίας, ήτοι η Γερμανία, είναι αρμόδιο για τις παροχές ασφαλίσεως ασθενείας. Το άρθρο 7 του κανονισμού αυτού απαγορεύει απλώς στον υπόχρεο προς καταβολή παροχών φορέα κοινωνικής ασφαλίσεως να μειώσει ή να καταργήσει τις παροχές λόγω του γεγονότος ότι ο δικαιούχος κατοικεί σε άλλο κράτος μέλος.

4. Ωστόσο, το επίδομα αποκατάστασης είναι σχεδιασμένο κατά τρόπο που παρουσιάζει επίσης χαρακτηριστικά παροχής αναπηρίας. Προϋποθέτει ότι έχουν καταβληθεί εισφορές υποχρεωτικής ασφαλίσεως (ασφάλιση ασθενείας και συντάξεως), συνεπώς χορηγείται μόνο μετά τη συμπλήρωση μιας ορισμένης περιόδου καταβολής εισφορών. Το επίδομα αποκατάστασης μπορεί να ζητηθεί

[σελ. 9 του πρωτοτύπου] μόνο με την υποβολή αιτήσεως για σύνταξη αναπηρίας στον φορέα ασφαλίσεως συντάξεων. Το επίδομα χορηγείται εφόσον η αναπηρία δεν είναι μεν μόνιμη, πλην όμως διαρκεί περισσότερο από έξι μήνες, πράγμα που δεν συμβαίνει κατά κανόνα στην περίπτωση μιας ασθένειας.

5. Στην απόφαση της 30ής Ιουνίου 201, da Silva Martins (C-388/09, ECLI:EU:C:2011:439), το Δικαστήριο εξομοίωσε πράγματι το γερμανικό επίδομα λόγω αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης με παροχές ασθενοείας [άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71]. Επισήμανε, ωστόσο, ότι, αντίθετα προς ό,τι ισχύει για τις παροχές ασθενοείας, οι παροχές λόγω αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης δεν χορηγούνται καταρχήν για σύντομο χρονικό διάστημα και εμφανίζουν, λόγω των όρων χορηγήσεώς τους, χαρακτηριστικά που προσιδιάζουν επίσης στους κλάδους αναπηρίας ή γήρατος (σκέψη 48). Το Δικαστήριο επιβεβαίωσε την υποχρέωση της Γερμανίας, ως πρώην κράτους απασχολήσεως, να συνεχίσει να καταβάλλει σε Πορτογάλο εργαζόμενο στον γεωργικό τομέα, μετά την επιστροφή του στη χώρα καταγωγής του, το γερμανικό επίδομα λόγω αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης. Το Δικαστήριο έκρινε ότι (τουλάχιστον στις περιπτώσεις όπου οι προαιρετικές ασφαλιστικές εισφορές εξακολουθούν να καταβάλλονται στο σύστημα ασφαλίσεως περιθάλψεως) η διακοπή του επιδόματος λόγω αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης ως συνέπεια της επιστροφής στη χώρα καταγωγής, παρά τη συνέχιση της καταβολής των εισφορών, δεν θα μπορούσε να συνάδει με το άρθρο 48 της ΣΛΕΕ και ότι ο διακινούμενος εργαζόμενος θα περιερχόταν σε μειονεκτική θέση έναντι όσων δικαιούνται σύνταξη γήρατος από ένα μόνο κράτος μέλος αφού έχουν διανύσει όλο τον εργασιακό τους βίο σε ένα μόνο κράτος μέλος, πριν μεταφέρουν την κατοικία τους σε άλλο κράτος μέλος κατά τη συνταξιοδότησή τους (σκέψεις 77 έως 79). Η εξαγωγή προϋποθέτει ότι η χώρα καταγωγής δεν προβλέπει παροχές σε χρήμα, όπως το επίδομα λόγω αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης. **[σελ. 10 του πρωτοτύπου]**

6. Το αιτούν δικαστήριο λαμβάνει ως δεδομένο ότι στη Γερμανία δεν προβλέπεται παροχή σε χρήμα της ασφαλίσεως ασθενοείας παρεμφερής προς το αυστριακό επίδομα αποκατάστασης.

7. Μολονότι το αυστριακό επίδομα αποκατάστασης προϋποθέτει ότι έχουν καταβληθεί εισφορές υποχρεωτικής ασφαλίσεως, η οικονομία και ο σκοπός του διαφέρουν σημαντικά από μια συνταξιοδοτική παροχή ή μια παροχή λόγω αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης. Δικαίωμα σε επίδομα αποκατάστασης υφίσταται μόνον εφόσον, κατόπιν αιτήσεως, διαπιστώθηκε ότι η προσωρινή αναπηρία αναμένεται να διαρκέσει τουλάχιστον έξι μήνες και τα μέτρα επαγγελματικής αποκατάστασης είναι ακατάλληλα. Το επίδομα αποκατάστασης δεν αποτελεί μόνιμη παροχή για τις περιπτώσεις ενδεχόμενης ανικανότητας προς εργασία. Τα μέτρα ιατρικής αποκατάστασης, τα οποία οργανώνει ο φορέας ασφαλίσεως ασθενοείας στο πλαίσιο του case management και στα οποία υποβάλλεται ο ασφαλισμένος, αποσκοπούν στην επανένταξη του ασφαλισμένου στην εθνική αγορά εργασίας στο εγγύς μέλλον ώστε να αποφευχθεί η μόνιμη ανικανότητα προς εργασία. Συνεπώς, το επίδομα αποκατάστασης δεν πρέπει να εκλαμβάνεται απλώς ως ένα προκαταρκτικό στάδιο για μια μόνιμη σύνταξη αναπηρίας. Το ύψος

του επιδόματος αποκατάστασης υπολογίζεται και καταβάλλεται από τον φορέα ασφαλίσεως ασθενείας σύμφωνα με το άρθρο 143a, παράγραφοι 2 έως 4, του ASVG. Εξαρτάται από το ύψος του επιδόματος ασθενείας. Δεν εφαρμόζεται αναλογικός υπολογισμός επί τη βάσει των περιόδων ασφαλίσεως που έχουν συμπληρωθεί στο πλαίσιο του συστήματος ασφαλίσεως συντάξεως. Ως εκ τούτου, το επίδομα αποκατάστασης υπολογίζεται ανεξάρτητα από το ύψος των εισφορών που καταβλήθηκαν. Σε αντίθεση με την υπόθεση da Silva Martins, δεν καταβάλλονται εισφορές σε αυτοτελές σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως περιθάλψεως που [σελ. 11 του πρωτοτύπου] αφορούν όχι τον κίνδυνο ασθένειας υπό στενή έννοια, αλλά αντιθέτως τον έκτακτο χαρακτήρα μιας παροχής όπως το επίδομα λόγω αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης.

8. Δεδομένου ότι ο σκοπός της ιατρικής αποκατάστασης και της –άμεσα συνδεδεμένης με αυτή– χορηγήσεως επιδόματος αποκατάστασης έγκειται στο να επανεναχθούν στην αγορά εργασίας πρόσωπα των οποίων η ικανότητα προς εργασία έχει πληγεί, θα ήταν επίσης νοητός ο χαρακτηρισμός του επιδόματος αποκατάστασης ως παροχής ανεργίας σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 (απόφαση της 4ης Ιουνίου 1987, Campana, 375/85, ECLI:EU:C: 1987: 253). Ωστόσο, ο ASVG δεν συνδέει το δικαίωμα σε επίδομα αποκατάστασης με την επαπειλούμενη ή υφιστάμενη ανεργία.

9. Κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, δεν προκύπτει σαφώς ότι η μη εξαγωγή του επιδόματος αποκατάστασης στην περίπτωση της ενάγουσας, η οποία από τη μετεγκατάστασή της στη Γερμανία πριν από 20 και πλέον έτη δεν έχει λάβει (ούτε ζήτησε) καμία αυστριακή παροχή, όπως η προσωρινή σύνταξη αναπηρίας, θα είχε ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας.

VII. Αναστολή της διαδικασίας

[παραλειπόμενα]

Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο)

Βιέννη, 19 Δεκεμβρίου 2018

[παραλειπόμενα]